

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **R. U.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2018, č. j. 33 A 16/2017-38,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. SZ-MMJ/OD/15248/2016-7, uznal Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého dopustil tím, že dne 3. 7. 2016 v 17:38 hod jako řidič osobního motorového vozidla na silnici č. II/602, ve směru jízdy Jihlava – Pelhřimov, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci Hubenov – část obce Nový Hubenov (50 km/h) o 34 km/h. Silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C mu byla policejní hlídkou naměřena rychlost jízdy 87 km/h. Po odečtu odchylky měřicího zařízení pak byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla 84 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí napadl žalobce blanketním odvoláním, které ani na výzvu žalovaného nedoplnil.

Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2017, č. j. KUJI 7113/2017, sp. zn. OOSČ 63/2017 OOSC/29, žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 19. 11. 2018, č. j. 33 A 16/2017-38, zamítl. Krajský soud úvodem podotkl, že ačkoli byl žalobce ve správním řízení do jisté míry pasivní (podal toliko blanketní odvolání), nelze jeho žalobní námitky považovat za nedůvodné jen proto, že nebyly v odvolacím řízení uplatněny, neboť v řízení o přestupku se uplatní zásada plné jurisdikce. Při posouzení jednotlivých žalobních námitek však soud může s ohledem na konkrétní okolnosti případu posoudit, zda pasivita žalobce nebyla součástí předem promyšlené a soudu známé strategie, která má za cíl dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek, ve smyslu závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71.

[3] Pokud jde o námitku, že správní orgán I. stupně nevysvětlil, „*jak může být radarový svazek vložen do snímku z měřicího zařízení*“, krajský konstatoval, že jedná pouze o nepřesné vyjádření tohoto orgánu, které v kontextu zbytku odůvodnění nemá za následek nesrozumitelnost prvostupňového rozhodnutí. Tímto obratem bylo nepochybně míněno přiložení kontrolní šablony na snímek měřeného vozidla.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nesprávného ustavení policejního vozidla, které mělo ovlivnit výsledek měření. Uvedl, že snímek měřeného vozidla je v zásadě jediným ověřitelným podkladem, neboť je vygenerován na základě automaticky zpracovaných údajů z rychloměru, který byl řádně ověřen. Pakliže by nebyl dodržen návod k obsluze rychloměru zásadním způsobem, projevila by se tato skutečnost neuložením snímku z měření nebo zobrazením některého z chybových hlášení, kterými je radar vybaven. Krom toho jsou možné odchylky zohledňovány stanovenou tolerancí ± 3 km/h. Tvrzení žalobce o nesprávném ustavení měřicího vozidla, doložené fotografií z internetových map, je podle krajského soudu spekulativní. Nesprávné ustavení by bylo patrné ze snímku například tím, že by bylo měřené vozidlo na snímku nakloněno nebo se nenacházelo v radarovém svazku; zde však bylo měřené vozidlo téměř uprostřed snímku. Ani případný mírný náklon vozovky přitom neovlivňuje přesnost měření. Pokud jde o ustavení měřicí výtyčky, ani z veřejně dostupného mapového podkladu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že by výtyčka nemohla být ustavena v souladu s návodem k obsluze radaru cca 10 m před policejním vozidlem.

[5] Žalobcem předložené výpočty, které by měly dokládat nesprávné ustavení radarové hlavy, sice nelze považovat *a priori* za nesmyslné, nicméně s ohledem na to, že správnost měření byla ověřena kontrolní šablonou a skutečnost, že žalobce získal hodnoty svého výpočtu na základě jím pořízeného snímku, do kterého sám zakreslil osy pohybu měřeného vozidla a směru měření, vyvstaly o správnosti tohoto výpočtu důvodné pochybnosti. Ostatně, zásadní nedodržení úhlu radarové hlavy, které žalobce svým výpočtem dovozuje, by se projevilo buď naměřením nižší než skutečné rychlosti (což by bylo ve prospěch žalobce), nebo tím, že by se vozidlo na snímku vůbec nenacházelo. Krajský soud konstatoval, že správné ustavení policejního vozidla a dodržení úhlu vyplývá též ze záznamu o přestupku, který byl vytvořen z automaticky vygenerovaných hodnot. Krom toho je nastavení radarové hlavy do správného úhlu 22° předpokládáno samotnou konstrukcí jejích držáků, takže není pravděpodobné, že by mělo docházet k jejímu chybnému ustavení s odchylkou několika stupňů. Krajský soud tak uzavřel, že vzhledem

pokračování

k použití kontrolní šablony nevyvstaly ohledně skutkového stavu žádné pochybnosti, jejichž odstranění by vyžadovalo další dokazování.

[6] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku porušení procesních práv žalobce tím, že mu nebylo včas sděleno jméno oprávněné úřední osoby vyřizující danou věc, aby tak mohl namítat její podjatost. Je sice pravdou, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí pouhý den poté, co zaslal žalobci oznámení o stanovení oprávněné úřední osoby, Mgr. J. N., čímž jednal v rozporu s účelem § 15 odst. 4 správního řádu, s ohledem na individuální okolnosti případu však toto jeho procesní pochybení nemělo za následek závažné porušení procesních práv žalobce a tedy ani nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud konstatoval, že žalobcova námitka zůstala v rovině obecného a ničím nepodloženého tvrzení o vyhocených sporech s Mgr. N. v občanském životě, doprovázených řadou hádek a nenávistných projevů; žalobce nijak nekonkretizoval, odkud se s oprávněnou úřední osobou zná, z jakého důvodu s ní je ve sporu a jaké nenávistné projevy byly na jeho adresu učiněny. Krom toho je žalobce zastoupen zmocněncem, jenž je krajskému soudu i správním orgánům z úřední činnosti dobře znám používáním obstrukčních praktik, mezi něž patří i podávání žádostí o sdělení oprávněné úřední osoby, včetně následného podávání námitek její podjatosti bez uvedení konkrétních důvodů či na základě smyšlených příběhů. Tato skutečnost, spolu s obecně formulovanou žalobní námitkou a podáním blanketního odvolání, nasvědčuje podle krajského soudu tomu, že se jedná o účelovou procesní strategii, sledující jako cíl zánik odpovědnosti za přestupek, jehož spáchání bylo jinak spolehlivě prokázáno. Pokud jde o vyjádření žalovaného, který označil námitku podjatosti za nedůvodnou, to bylo sice zpracováno jinou úřední osobou, ale z podstaty věci jménem správního orgánu, kterého je Mgr. J. N. součástí.

[7] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které výslovně nenamítá žádný z důvodů podle § 103 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je však věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu; k tomu srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[8] Prvním okruhem námitek stěžovatel zpochybňuje řádné ustavení policejního vozidla, tj. v podstatě dodržení návodu k obsluze radarového měřicího zařízení. Namítá, že ani správní orgán ani krajský soud nezdůvodnily, jak přiložením šablony na snímek měřeného vozidla ověřily, že policejní vozidlo bylo ustaveno správně, a tedy i měření proběhlo správně. Krajský soud toliko poukázal na skutečnost, že automaticky vygenerovaný snímek je jediným ověřitelným podkladem, tato argumentace však nijak nesouvisí s odpovědí na jeho žalobní námitku, proč má správní orgán na základě přiložení šablony za to, že bylo měřeno správně. Správní orgán nijak nevysvětlil, v jaké poloze vůči čarám kontrolní šablony musí být vyobrazeno měřené vozidlo, aby bylo možné učinit závěr, že bylo měřeno správně. Ani z napadeného rozsudku není zřejmé, z čeho krajský soud dovodil, že v případě správně provedeného měření by se vozidlo mělo nacházet uprostřed snímku a že se vozidlo nachází v radarovém svazku. Stejně tak nebylo vyjasněno, zda je radarový svazek vyznačen vnějšími nebo vnitřními čarami, či zda se vozidlo musí nacházet

v radarovém svazku celé, nebo postačí jen jeho část. Stěžovatel naopak dle snímku měření ověřil, že měření bylo provedeno nesprávně.

[9] Není ani pravdou, že by se v případě nesprávného měření snímek neuložil. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na vyjádření Českého metrologického institutu, podle něhož rychloměry z povahy věci takovou funkcí nedisponují. Stejně tak není pravdivé tvrzení krajského soudu, že odchylky v měření jsou zohledněny v toleranci ± 3 km/h. Tato tolerance znamená pouze to, že pokud je přesně dodržen návod k obsluze radaru, může se naměřená rychlost lišit od skutečné až o 3 km/h; i to vyplývá z vyjádření Českého metrologického institutu.

[10] Stěžovatel také již v prvním podání správnímu orgánu I. stupně jasně vysvětlil, proč nebylo možné měřicí vozidlo řádně ustavit. Uvedl, že dle návodu k obsluze je nutné umístit výtyčku 10 m před vozidlo v jeho ose; to však v nyní posuzované věci nebylo možné, neboť v této vzdálenosti se nacházela vegetace, hrana pozemku domu č. p. 22 a autobusová zastávka. Toto tvrzení přitom správní orgány nijak nevykloučily ani nezpochybnily. Odkazuje-li krajský soud na úřední záznam, v němž policisté uvedli, že postupovali dle návodu k obsluze, pak stěžovatel namítá, že i jeho zástupce ve správním řízení je k obsluze rychloměru proškolen; k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015-37. Jen stěží lze připustit logiku krajského soudu, že pokud policisté do úředního záznamu napíší, že postupovali v souladu s návodem, pak nastává právní fikce, že tomu tak skutečně bylo.

[11] Nepodložené je také tvrzení krajského soudu, že nesprávné ustavení policejního vozidla se projeví tím, že je vozidlo na snímku nakloněno. Spočívá-li vada ustavení policejního vozidla v tom, že nestojí rovnoběžně s vozidlem měřeným, je fyzikálně nemožné, aby se to projevilo náklonem měřeného vozidla. Relevantní není ani argumentace krajského soudu, že mírné naklonění vozovky nevadí; stěžovatel totiž namítal pouze tu skutečnost, že správní orgány nevypořádaly jeho námitku nesprávného ustavení policejního vozidla proto, že k tomu bylo potřeba podle návodu k obsluze použít výtyčku. Z žádného důkazu nevyplývá, že by 10 m před policejním vozidlem byla umístěna výtyčka; právě tuto skutečnost činil stěžovatel v řízení před správními orgány spornou, neboť se s místem měření seznámil. Zjištěním skutkového stavu a vypořádáním této námítky se přitom měl zabývat již správní orgán.

[12] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se procesního pochybení žalovaného při sdělení jména oprávněné úřední osoby. Zásah do svých procesních práv nespaturuje stěžovatel pouze v tom, že nebyl poučen o tom, kdo je ve věci oprávněnou úřední osobou, ale také v tom, že nemohl namítat její podjatost, neboť pokud by jméno této osoby znal, její podjatost by namítal. Argumentace krajského soudu, že stěžovatel svou námitku podrobněji neodůvodnil, neobstojí, neboť k posouzení této námítky je povolán představený úřední osoby, přezkum správnosti rozhodnutí pak k odvolání provádí nadřízený správní orgán. Protože posouzení důvodnosti vznesené námítky není na soudu, postačí, že stěžovatel tvrdil, že se s oprávněnou úřední osobou zná a jejich osobní vztah je poznamenán neshodami a hádkami, neboť v obecné rovině tyto skutečnosti podjatost zakládat mohou. Otázka důkazní a otázka konkretizace tvrzení je věcí řízení před představeným. Stěžovatel má navíc za to, že v řízení před představeným by uvedené důvody byly dostatečné, neboť nelze očekávat, že by oprávněná úřední osoby tyto důvody sporovala; proto by žádných důkazů či konkrétnějších tvrzení ani nebylo třeba. I

pokračování

proto je nutné, aby o vznesené námitce rozhodoval právě představený, ostatně jde o zákonný požadavek. Podjatost úřední osoby se pak podle názoru stěžovatele projevila právě tím, že žalovaný fakticky znemožnil námitku podjatosti vznést.

[13] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že používá obstrukční praktiky. Zástupce stěžovatele prakticky vždy žádá o sdělení, kdo je oprávněnou úřední osobou, tento postup však považuje za aspekt řádného výkonu obhajoby. Získanou informaci pak sděluje obviněnému, který mu sdělí, zda jsou dány důvody podjatosti a zda hodlá uplatnit námitku. Tvrzení krajského soudu, že zástupce stěžovatele namítá podjatost úředních osob bez uvedení důvodů nebo na základě smyšlených příběhů, nemá oporu. Zástupce stěžovatele vznáší námitku podjatosti vždy na přání zastoupeného; taková námitka však nikdy nebyla označena za smyšlenou ani nebyla prosta konkrétních důvodů, nikdy také nebylo sporu o samotný skutkový stav věci. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, podle něhož nesdělení jména úřední osoby představuje vadu řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí, uvede-li žalobce v žalobě důvody domnělé podjatosti, které nelze *a priori* označit za nerelevantní.

[14] Konečně, pokud jde o vyjádření žalovaného k námitce podjatosti v řízení před krajským soudem, má stěžovatel za to, že ani v průběhu správního řízení nemůže o námitce podjatosti rozhodovat kolega oprávněné úřední osoby zařazený na stejné pozici, ale právě představený oprávněné úřední osoby. Tuto věcnou příslušnost nelze obcházet tím, že je řešení této otázky přeneseno žalovaným až do řízení o žalobě, kdy se již nejedná o výkon diskrece správního orgánu, ale jde pouze o to, uspět v řízení před soudem.

[15] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a odkázal na obsah správního spisu.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, ke kterému je povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud se v nyní posuzované věci pečlivě vypořádal se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatel s jeho závěry obsáhle polemizuje. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[19] V prvním okruhu věcných námitek stěžovatel zpochybňuje správnost výsledků měření s odkazem na nedodržení návodu k obsluze radarového rychloměru *Ramer 10C*.

Konkrétně namítá nesprávné ustavení policejního vozidla, nesprávný úhel odklonu radarové hlavy, a skutečnost, že nebyla použita výtyčka, jejíž použití je nutné při měření ze stojícího vozidla. S těmito námitkami se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[20] Nejvyšší správní soud se problematikou objasňování skutkového stavu u přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti již ve své četné judikatuře zabýval. Z ní se podává, že správní orgány jsou i za situace, kdy je obviněný v řízení o přestupku pasivní, povinny opatřit dostatečné množství důkazů, které přestupek, který je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují. Právo obviněného mlčet ovšem nelze vykládat jako povinnost správního orgánu „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná, případně i nepravděpodobná, tvrzení a vypořádat se s nimi (viz usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Shromáždí-li tedy správní orgány takovou sadu důkazů, „z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. [...]“, Dospěje-li tak krajský soud k závěru, „že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří) a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání jako nadbytečné odmítnout. Tyto své závěry však krajský soud musí vždy náležitě odůvodnit.“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS).

[21] Judikatura Nejvyššího správního soudu dále dovodila, že k prokázání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu zpravidla postačí oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru (srov. rozsudek ze dne 2. 8. 2018, č. j. 8 As 161/2017-44). Ze správního spisu v nyní projednávané věci se přitom podává, že tyto důkazní prostředky byly ve správním řízení opatřeny a správní orgán I. stupně je do svého rozhodnutí pojal. Stěžovatel zůstal v odvolacím řízení o své vůli pasivní a polemiku stran správnosti měření uplatnil teprve v žalobě. Ve světle výše uvedených judikатурních závěrů tak krajský soud námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu mohl vypořádat pouze v tom smyslu, že posoudí, zda správní orgány v přestupkovém řízení shromáždily takové důkazy, které po provedeném zhodnocení vedou s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že se stěžovatel vytýkaného jednání (přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) dopustil; to pochopitelně za předpokladu, že zde neexistují rozumné důvody pochybovat o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění rozhodných pro posouzení jeho viny (viz bod [48] citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015-71).

[22] Nejvyšší správní soud má za to, že se krajský soud s výše uvedenými žalobními námitkami dostatečně podrobně zabýval a ke všem zaujal stanovisko. S argumentací týkající se obecných principů ustavení policejního vozidla a výtyčky, dodržení úhlu odklonu radarové hlavy, jakož i interpretací snímku z měření se vyčerpávajícím způsobem vypořádal na straně 5 až 6 (body 18 – 22). V kasační stížnosti pak stěžovatel vznáší

pokračování

typizované námitky, které jeho zástupce používá opakovaně v mnoha jiných obdobných řízeních (srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018-37, a tam citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Tato jeho argumentace přitom již byla jako nedůvodná a nevěrohodná judikaturou kasačního soudu opakovaně vyvrácena.

[23] Námitkou týkající se přiložení kontrolní šablony na snímek měřeného vozidla a interpretace výsledku měření, na jejíž podporu stěžovatel dokládá vlastní matematický výpočet, se Nejvyšší správní soud zabýval například již v rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38. Z citovaného rozhodnutí především plyne, že dodržení předepsaného úhlu měření lze jednoduše ověřit právě průmětem kontrolní šablony (technické pomůcky výrobce rychloměru, která je součástí návodu k obsluze i příručky k vyhodnocení) do snímku měřeného vozidla, neboť tato šablona potvrzuje správnost zobrazení oblasti radarového svazku (srov. též rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41). Geometrické analýzy a matematické výpočty, které by měly rozporovat zachování předepsaného úhlu odklonu osy záznamového zařízení a radarové hlavy od osy pohybu měřeného vozidla, předkládané stěžovateli zastoupenými Mgr. Václavem Voříškem a Mgr. Jaroslavem Topolem, přitom byly Nejvyšším správním soudem opakovaně shledány nepřesnými a nevěrohodnými (viz bod [33] a [34] rozsudku č. j. 6 As 182/2019-38 a dále rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33).

[24] Také otázka funkce měřicího zařízení, která umožňuje anulování výsledku měření v případě, kdy je provedeno nesprávně, jakož i jiné projevy nedodržení návodu k obsluze radarového rychloměru, byly judikaturou zdejšího soudu již vyřešeny. V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro radarové zařízení *Ramer 10 C*, které bylo použito i v nyní projednávané věci, platí, že není-li dodržen návod k obsluze, měřicí zařízení rychlost vozidla vůbec nezaznamená. „*Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.*“ (srov. též rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51). Stěžovatel se tedy mylí, pokud tvrdí, že takovouto funkcí uvedený radarový rychloměr nedisponuje. Stejně tak mu nelze přisvědčit, vytýká-li krajskému soudu nesprávný výklad tolerance při měření v rozmezí ± 3 km/h; krajský soud v bodu 19. napadeného rozsudku výslovně uvedl, že zásadní nedodržení návodu k obsluze má za následek neuložení snímku nebo zobrazení některého z chybových hlášení, naopak možné odchylky jsou zohledňovány právě uvedenou tolerancí. *Možnými odchylkami* je přitom nutno rozumět nepatrné změny při umístění měřicího vozidla (oproti ideálnímu stavu) či technické limity rychloměru (srov. bod [30] rozsudku tohoto soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017-32). Stěžovatelem odkazovanými vyjádřeními Českého metrologického institutu se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť byly předloženy poprvé až v řízení o kasační stížnosti, ačkoli stěžovateli evidentně nic nebránilo uplatnit je již v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[25] Konečně, pokud jde o námitku nepoužití výtyčky při ustavení policejního vozidla, jedná se i v tomto případě o stereotypně uplatňovanou argumentaci právního zástupce stěžovatele. Touto problematikou se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 26. 11. 2019, č. j. 1 As 39/2019-29 (zde v souvislosti s manipulací s komponenty radaru), v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015-39, a v již zmiňovaném rozsudku

č. j. 8 As 161/2017-44. I s touto argumentací se krajský soud přesvědčivě (a v intencích citované judikatury) vypořádal, a to v bodu 20 napadeného rozsudku. Zde konstatoval, že stěžovatel své tvrzení o nemožnosti použít výtyčku v konkrétním místě zakládá na fotografii získané z internetových map, nicméně „*ani z veřejně dostupného mapového podkladu zobrazujícího místo měření (autobusová zastávka v obci Nový Hubenov ve směru jízdy na Pelhřimov) není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že by v daném místě měření nemohla být výtyčka v ose ustavení vozidla umístěna v souladu s návodem k obsluze přibližně 10 m před služebním vozidlem*“. Jinými slovy, z ničeho neplyne, že by výtyčku v daném případě nebylo možné použít. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem považuje tvrzení stěžovatele za čistě spekulativní. Krom toho z úředního záznamu policistů ze dne 3. 7. 2016, založeném na č. l. 5 správního spisu vyplývá, že zasahující policisté jednali přímo se stěžovatelem jakožto řidičem vozidla. Ten v daný okamžik nevzněl žádnou pochybnost o ustavení policejního vozidla a nastavení měřícího zařízení, ač záznam odmítl podepsat.

[26] Lze dodat, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 300/2015-35, uvedl, že „[p]rokazovat stav věci (nebo místa činu) v minulosti je obecně problematické. Je tomu proto, že v průběhu času se mění stav věci, její vlastnosti, vzezření, funkčnost, apod., ať už v důsledku jejího užívání, vnějších objektivních zejména přírodních jevů (např. počasí) nebo i vědomými dodatečnými zásahy do věci prováděné člověkem. Proto, je-li stav určité věci (místa) důležitý pro objasnění zjišťovaného skutkového stavu, patří její ohledání mezi prvotní úkony v konkrétním řízení. Není ovšem úkonem povinným, zejména za situace, kdy o stavu věci s ohledem na další skutečnosti zjištěné dosud provedenými jinými důkazy, nejsou pochybnosti.“ Namítá-li tedy stěžovatel, že měřící zařízení nebylo řádně ustaveno, ať už kvůli nepoužití výtyčky nebo z jiného důvodu, nelze než konstatovat, že tuto pochybnost měl vznést již na místě spáchání přestupku. Stěžovatel přitom do značné míry pomíjí důvody, na kterých krajský soud vystavěl své závěry; především odhlíží od skutečnosti, že přestupek, kterého se dopustil, mu byl prokázán ucelenou řadou důkazů, zejména oznámením o přestupku a záznamem z rychloměru, který obsluhovali vyškolení dopravní policisté, přičemž hodnověrnost tohoto záznamu byla ověřena kontrolní šablonou. Za situace, kdy je ze snímku měření zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, je jednoznačně čitelná jeho registrační značka a vozidlo se nachází v záběru svazku radarových paprsků, neměly správní orgány, potažmo krajský soud důvod mít jakékoliv pochybnosti o objektivitě měření (srov. již citovaný rozsudek tohoto soudu č. j. 1 As 306/2017-32). Z tohoto důvodu nemohla ani v tomto případě vést změna pasivního postoje stěžovatele v aktivitu v řízení před krajským soudem bez dalšího k jeho úspěchu (viz bod [22]).

[27] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou porušení procesních práv stěžovatele v souvislosti se způsobem sdělení jména oprávněné úřední osoby. Ani v tomto případě přitom nemohl odhlédnout skutečnosti, že obdobnou procesní strategii uplatňuje obecný zmocněnec stěžovatele opakovaně ve správním řízení a následně jeho zástupce v řízení před správními soudy sériově (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 As 264/2019-33, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52, a ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37). Nejvyšší správní soud proto považuje za dostačující jen stručně odkázat na stranu 7 bod 26 - 27 napadeného rozsudku, kde se s předmětnou argumentací krajský soud přehledně vypořádal.

pokračování

[28] V této souvislosti lze také zmínit konstantní judikaturu kasačního soudu, podle níž nesdělení jména oprávněné úřední osoby zásadně není porušením práv účastníka správního řízení takové intenzity, aby samo o sobě zakládalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu (zde odvolacího). Účastník řízení se jméno oprávněné úřední osoby dozví nejpozději z tohoto rozhodnutí, a může tedy námitku podjatosti vůči takové osobě uplatnit v žalobě. Pokud by byla námitka shledána relevantní, tzn. vyšly-li by najevo indicie, které by mohly o existenci podjatosti nasvědčovat, bylo by nepochybně třeba napadené rozhodnutí pro závažnou procesní vadu zrušit s tím, že před vydáním nového správního rozhodnutí by o této námitce mělo být rozhodnuto představeným oprávněné úřední osoby (aniž by soud předjímal výsledek takového rozhodnutí) – k tomu viz rozsudky tohoto soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, a ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018-34). Obecně tedy lze říci, že zabývá-li se krajský soud dopady konkrétní procesní vady na zákonnost napadeného správního rozhodnutí, je z logiky věci oprávněn hodnotit i konkrétní skutečnosti, které účastník (žalobce) namítá. Stěžovatel se v nyní posuzované věci omezil na prosté konstatování vypjatých vztahů a slovních útoků mezi ním a Mgr. N., aniž by svá tvrzení doprovodil bližšími časovými a místními údaji, jakož i vylíčením obsahu tvrzených nenávistných projevů či sdělením, odkud se s touto úřední osobou zná. V tom je jeho případ odlišný od jím odkazované věci souzené pod sp. zn. 4 As 205/2017, kde žalobce alespoň v základních obrysech uvedl důvod, pro který by k němu oprávněná úřední osoba měla mít negativní vztah. Stěžovatelova tvrzení je proto třeba ve shodě s krajským soudem označit za nekonkrétní a nezpůsobilá vyvolat pochybnosti o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Námitka, že Mgr. N. by tvrzení stěžovatele nerozporoval, je ryze spekulativní, a Nejvyšší správní soud se jí proto nezabýval. Zcela lichá je také námitka, že při posuzování důvodnosti vznesené námítky podjatosti soudem je správnímu orgánu odňata možnost výkonu *diskrece*, neboť ani při hodnocení námítky podjatosti představeným úřední osoby o žádný výkon diskrečního oprávnění, jakožto správního uvážení, nejde. Námitku porušení procesních práv proto Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou.

[29] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[30] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2020

Mgr. Radovan Havelec

předseda senátu